med den Motivering, at den naar til hende gennem skiftende Kvinders Kjærlighed. En ung Kjøbmand, der har kjendt Birgitte fra hendes Tantes Hjem, og er forelsket i hende, træffer hende en Aften hos à Porta, hvor hun venter hele det anløbne Selskab efter en Theaterpremière. Her nærmer han sig til hende, og minder hende om de venskabelige Følelser, de have næret for hinanden tidligere, men som hun nu ikke mere kan gengælde paa Grund af sin Forelskelse, ja, eksalterede Kjærlighed til Munthe. Hamann følger hende stadig, og gjør alt for at aabne hendes Øjne, noget, der imidlertid aldeles mislykkes. Kun ved Fru Munthes pludselige Tilbagekomst, faar Birgitte Stein at vide, at han er gift, og skjønt Konen rejser sin Vej igen, slaar hun dog pludselig om, viser Munthe og hele Slænget Vintervejen, og anbefaler sig til Hamanns fremtidige Bevaagenhed og Beskyttelse, to Egenskaber, han i Kraft af sin meget store Kærlighed er særlig redebon til at sætte i Bevægelse.

Fru Mantzius spiller Birgitte Steins Rolle, men den ligger ikke ret for hendes Naturel. Her skal mere Eksaltation og Lidenskab, maaske blot større Ungdom til, for at gjøre Forblindelsen trolig. Fru Emma Nielsen gav en god Karakteristik af den erotisk forkludrede Ellinor Plum, der slaar Plader, og i Samraad med Mand og Elsker ikke ved, hvem hun skal vælge, men maaske helst valgte dem begge. Fru Bloch, Skuespillerinden Milly Kruse, havde anlagt sin Rolle aldeles ypperligt, men formaaede ikke fuldtud at gjennemføre den, og man forstod ikke ganske hendes Opfattelse af Deklamationen: „Et Kys" af Ploug. Derimod var Fru Oda Nielsen fuldtud fortrinlig. Hun havde set rigtigt paa Stykkets Art og hævede sin Kunst ved at styrte sig ud i det kaadeste Farcespil. All right! Saaledes skulde det hele have været spillet, men ikke paa vor Nationalscene.

Den 26. Septbr. 1895.

Dagmartheatret.

Varulven,

Skuespil i 2 Akter af Woldemar, er et karakteristisk Tidsbillede fra det syttende Aarhundrede, sat i Scene af Hr. Bjørn Bjørnson. Forfatteren har, som sit særlige Felt valgt Middelalderens Hekseprocesser og Overtro til Drivfjeder i sine Dramaer og viser i Studiet af Sproget og Datidens Sæder og Skikke indtrængende og nøjagtig Kendskab. Der er tillige Fylde, Farve og Stemning over Figurerne, og den Brede, som muligen vilde trætte i et Nutidsdrama, virker her snarere